

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 grudnia 2012 r.

sprawy D. B.,

skazanego z art. 200 § 1 k.k., art. 197 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 13 kwietnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 9 stycznia 2012 r.

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego D. B.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna.

Pierwszy z podniesionych w kasacji zarzutów dotyczy obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., polegającej na dowolnej ocenie materiału dowodowego i rozstrzygnięcie występujących w sprawie okoliczności na niekorzyść skazanego. Zarzut ten nie może być podstawą uwzględnienia kasacji z następujących powodów. Po pierwsze, przedmiotem zaskarżenia kasacją jest wyrok sądu odwoławczego, a tymczasem sąd ten nie dokonał własnych ustaleń faktycznych, opierając się wyłącznie na ustaleniach sądu I instancji – zarzut naruszenia art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. nie może być więc sensownie podnoszony. Po drugie, zarzut ten jest w kasacji sformułowany ogólnikowo, bez wskazania, na czym konkretnie miało polegać naruszenie tych

przepisów, co z pewnością nie czyni zadość wymaganiom z art. 523 § 1 k.p.k. W końcu, zarzut ten, stanowiący powtórzenie zarzutu apelacji, w istocie jest próbą zdublowania kontroli odwoławczej, co z pewnością jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Należy domyślać się, że intencją omawianego zarzutu było podniesienie nienależytej kontroli odwoławczej, tj. naruszenie przepisu art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., o czym skarżący wspomina jedynie w uzasadnieniu kasacji. Tak rozumiana istota zarzutu nie znajduje jednak potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy, albowiem Sąd odwoławczy odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku do wszystkich zarzutów apelacji, przeanalizował je starannie i przekonująco uzasadnił ich nietrafność (vide s. 6-9 uzasadnienia wyroku). Jeśli zaś chodzi o powołaną w uzasadnieniu kasacji „argumentację wskazaną na rozprawie odwoławczej”, treść protokołu rozprawy odwoławczej nie zawiera zapisów wskazujących na to, że w jej toku obrońca uzupełnił zakres zarzutów apelacyjnych, czy rozszerzył ich uzasadnienie.

Drugi z zawartych w kasacji zarzutów, tj. obrazy art. 440 k.p.k., poprzez utrzymanie w mocy wyroku rażąco niesprawiedliwego, również trzeba uznać za niezasadny. Po pierwsze, powołanie się w kasacji na obrazę tego przepisu nie daje bowiem możliwości wytykania uchybień sądu I instancji, ani poczynionych tam ustaleń faktycznych (zob. post. SN z dnia 17 sierpnia 2007 r., III KK 191/07). Po drugie, w niniejszej sprawie apelacja oskarżonego wniesiona była od całości wyroku I instancji, a jako że była to apelacja osobista skazanego, nie wiązały sądu odwoławczego granice podniesionych w apelacji zarzutów. Konkludując w niniejszej sprawie nie było możliwości wyjścia na podstawie art. 440 k.p.k. poza zakres zaskarżenia czy zarzutów, co czyni omawiany zarzut zupełnie niezrozumiałym.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.